

Míša: Ivana Kozlíková se narodila 4.5. 1961 ve Starém Mostě. Bydlela za městem, pod hradem Hněvínem, ale do města docházela často, hlavně do lidušky.

Nahrávka č.2. : 01:08 – 1:16

A jako zajímavost, chodila tam se mnou i paní herečka Zuzana Bydžovská. Chodili jsme tam jako malé holky, my jsme stejně staré.

Míša: V dětství měla mnoho kamarádů

Nahrávka č.1 : 9.20 – 9:42 Furt v zimě jezdili na těch pytlích a chodili na podzim krást hrušky a jablka a užívat si takovýho toho volnějšího, volnějšího. Stejně nás všechny lidi věděli, že jsme jim tam byli na hruškách, na nás všichni znali, že jo. My jsme nebyli žádný velký lupiči.

Často chodila okolo Děkanského kostela, který později slavně stěhovali...

Nahrávka č.2.: 1.39 – 2:04 - A na mě to vždycky ta estetično, ta architektura hrozně působila. Mně se líbilo, že tam můžu jít a šahat do těch mističek a tu svěcenou vodu si dávat na to čela. To nejsem věřící a nikdy jsem nebyla, ale hrozně na mě krásně působil ten kostel a když ho potom stěhovali, tak jsem byla nadšená, že ho stěhuju, že ho vlastně zachrání, bourají.

V roce 1965 se totiž rozhodlo, že kvůli uhlí se starý Most zbourá a postaví se nově o kus dál.

Nahrávka č.2: 5:47 – 06:02 - Já jsem to hodně začala vnímat, když zbourali tu lidušku, tu když zbourali bazén, když zbourali divadlo a najednou nebylo kam chodit. Do školy jsme neměli jít se školou do divadla, abychom se ulili.

06:04 – 06:06 protože žádné divadlo nebylo.

92 vteřin

Město se začalo stavět o kus dál nové, ale byly problémy. Stavělo se pomalu

Nahrávka č.1 15:56 - 16:09 A teď se čekalo, až něco mohli nechat být jako bazén. Když není bazén, tak se nic neděje. Jezdí se do Litvínova. Když není divadlo, nic se neděje, jezdí se do Teplic a do Prahy, takže to sestavilo jako poslední.

Nahrávka č.2 8:24 – 8:31 – Pravda je, že brzy stavěly hospody. U každého sídliště, co postavili, byla postavená hospoda.

112 vteřin

Dobře si vzpomíná i na stěhování kostela, které probíhalo po kolejích, což byl světový unikát.

Nahrávka č.2 14:48 – 15:13 A tak jsme chodili se koukat, jak už to pokročilo a když se začalo hýbat, tak jsme tam jsme byli snad ochotni utéci ze školy, abychom tam mohli strčit klacek. A druhý den jsme chodili kontrolovat, o kolik to popojeli, jako abysme měli ty tu představu. Vím, že i můj táta tam chodila, fotil, mám doma schované fotky na to na to jako zajímavost vzpomínám hrozně ráda. Ostuda, že jsem tam dodneška nebyla.

137 vteřin

Bydlení v novém městě mělo své výhody. Bylo moderní a čisté, což se mladé Ivaně líbilo. Cítila ale, že zbourání města a okolních vesnic bylo pro lidi bolestivé.

Nahrávka č.2: 09:01 – 9:20 - Manžel byl na vojně a odcházel z domečku v Holešicích. A když ho pustili za rok na dovolenou z vojny, tak nevěděl, kam se vrátí, protože babička, u které žil mu poslala jenom adresu, kde byla Kamenná a číslo baráku.

Nahrávka č.2 9:32 – 9:52 Netušil, kde je, protože to tam nestálo. Než šel na vojnu, tak kamera nebyla a on najednou za rok byl ty paneláky a najednou tam přidělili těm lidem, lidem, kteří bydleli v těch vesnicích a zbourali jim ty baráky. Tak jim přidělili domy v domech, byty, Takže on šel někam, kde to neznal.

176 vteřin

Po svatbě a narození dvou dětí se přestěhovala v 80. letech do Chomutova, kde žije dodnes. Celý život pracovala ve školství, prvním prvňákům je dnes už 52 let. Co by vzkázala mladší generaci?

Nahrávka č.2: 17:05 – 17:20 Abyste se v životě chovali tak, abyste se nemuseli stydět, když se sebou ohlédnete, aby ten život jste si mohli říct. Byl hezký a udělal jsem pro to, aby byl hezký co nejvíc.

191 vteřin = 3,18 minut